

בשנער

ידיעות קיבוץ הזרע - יא' באייר התשע"ח - 26.04.2018

חלום שהתגשם, פינת רני | עמוד 4
על הקמת הפינה ועל רני מרכס

עדכון מבעלי תפקידים | עמוד 5
על גן הקיבוץ מהנוי וגן שקד מהחינוך

נפרדים מציפי | עמוד 8
חברים ומשפחה בדברי זיכרון ופרידה

מתנות קטנות | עמוד 11
והפעם קובי לאי

Martin Sanchez

בימים האחרונים חווינו שני אירועים עצובים ומפתיעים. נפרדנו מחברתנו ציפי נגרי, שהלכה לעולמה בטרם עת, וכן מזינה מהנהלת חשבונות שעבדה אצלנו שנים רבות. יהיה זכרן ברוך!

את ציפי הכרתי בעיקר אחרי שעברנו לשיכון צמרת. עודדנו אחת את השנייה לא

פעם בעליה התלולה בדרך הביתה. כאשר עברתי לפעמים עם הרכב היא מעולם לא הסכימה שאתן לה טרמפ ונהנתה מהתרגול הרגלי. גם הילדים מכירים אותה וההודעה של מותה תפסה גם אותם בהפתעה.

את זינה אני מכירה עוד לפני שנכנסנו לקיבוץ. שמה המלא בטלפון שלי הוא "זינה חיוב גן", מכיוון שהאינטראקציה הראשונה הייתה הטיפול בתשלום על בית התינוקות, לפני בכלל שחשבנו על להיכנס לקיבוץ. כשהתחלתי עם "בשער" חזרתי להיעזר שוב בשירותיה לצורך ניהול התקציב והיא הייתה נעימה, הסבירה הכל בסבלנות ותמכה כשצריך.

האירועים האלו גורמים לי לחשוב על חיי שלי מתוך ההבנה כי החיים בלתי צפויים ושבריריים. האם אני מנהלת אותם בצורה נכונה? על שני צידי המאזניים עומדים נהנתנות רגעית (שוקולד כמובן, לישון, טלוויזיה ללא הגבלה ועוד) ומנגד עומדים עמל ומאמץ על מנת להגיע לעתיד מספק (פיתוח קריירה, פיתוח עצמי, וגם גידול הילדים והקמת משפחה נכנס רוב הזמן לצד זה). התשובה לשאלה אינה ברורה לי אך יש דבר אחד אותו אני מנסה לאמץ, להסתכל על כול סיטואציה בעין חיובית, לשמור על הפרופורציה הנכונה, לא לקחת ללב ולנסות למצוא את הטוב שבכל מצב. רוב הזמן אני נכשלת, בעיקר בכל מה שקשור לזאטוטים הקטנים. יש להם יכולת בלתי ברורה להביא אותי לשיאים של אושר ושניה אחר כך ליאוש עמוק, אבל אני ממשיכה לנסות, כל יום מחדש. שנזכה רק לחדשות טובות.

קריאה מהנה,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל:
bashaar@hazorea.org.il

המערכת: יבל ברקאי, יעל כרמי,
רן סלומון, מיכל ועידית מהחינוך
אורית ירון, דליה הרפז, קובי
לאי, ריימונד אליס, שבתאי
פרידמן, איריס רפאלי, אורי חץ,
יעל טיקטין, נעה אלבוחר, צוות
הארכיון, דני נהב, בועז בש מרץ,
ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נטלי אוליאל שביט

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

ברכות לרב"ט
הלי בש מרץ'
שנבחרה כחיילת
מצטיינת ביחידת
יפת"ח
לרגל יום העצמאות
ה-70 של מדינת
ישראל
אנחנו גאים בך!

מזל טוב למ.ב.א.
לפני כשבוע גוייס עובד המאה
של החברה - שיר בקיש
שנמשיך לגדול ולצמוח יחד
באחוה ובאהבה.
"ההתכנסות יחד היא התחלה,
ההישארות יחד היא התקדמות
העבודה יחד היא הצלחה"
(הנרי פורד)

חוגגיו לשאר מלאיך...

חברים יקרים,

ביום שישי ה-27.04, בשעה 11.00,
נפגש במועדון לחבר,

בעקבות מפגש מרתק עם בוגר האולפן
יהושע וייסברג, יזמנו מפגש נוסף בנושא
"מסע בין זהויות".

ג'וש נולד וגדל בקנדה לאב יהודי ולאם
קתולית מגרמניה. כבחור צעיר הגיע לאולפן
בהזרע. עם סיום האולפן חזר לאמריקה
והשלים תואר אקדמאי.

חוויותיו בארץ ושיחות עם ותיקי הקיבוץ
גרמו לו להעמיק בשאלות של זהות, יהדות
ישראל ועוד. הוא שב לישראל, התגייר,
חזר בתשובה, למד רבנות והיום הוא חי
בירושלים עם אשתו ושמונת ילדיהם ומלמד
במדרשה לבנות. יהושע היה מאומץ אצל
רותי ז"ל ומוריס וחבר קרוב של יעל.

בשיחתו יעסוק יהושע בשאלות של זהות
ויהדות, סיפור חסידי ומקורות נוספים.

כמו כן יספר כיצד השפיעו עליו שיחותיו
עם ותיקי הקיבוץ, שסיפרו לו על עצמם
ועל המסע שעברו מילדות באווירה יהודית
לקיבוץ שבעמק. "אני זוכר עד היום שיחות
שניהלתי בגרמנית עם נשים מבוגרות
בהזרע" הוא מספר "הרבה מהמסע שלי
נטוע במה ששמעתי וראיתי בקיבוץ, אבל
לקחתי את זה לכוון משלי".

מובטח לנו מפגש מרתק. ואני מזמינה את
כולם. לאחר המפגש ארוחה קלה ושיחות
רעים.

להתראות צביה

4 | חלום שהתגשם, פינת רני

5 | עדכון מבעלי תפקידים
גן שקד / מיכל ועידית
עדכון מהנוי / רן סלומון

6 | פעם שלישיית פעמיים כי טוב
/ אורי חץ

7 | מורה מצטיינת
אורית ירון

8 | לזכר ציפי
חברים ומשפחה נפרדים מציפי

10 | תיקון עוול היסטורי
יוסף עמית (ולקנוץ)

11 | מתנות קטנות
והפעם קובי לאי

12 | עדכון מבעלי תפקידים
משמין מרזה מעמיד את החזה / יעל כרמי
איורים / שבתאי פרידמן
ציור / ריימונד אליס

13 | תרבות ופנאי
בדיחת השבוע / ספי מנור פלג
פינת התובנה / בועז בש מרץ

15 | היה היה
אליהו מעוז כותב על השואה

16 | שו"ת
דני נהב בשיחה עם אריאל לוקס

מזל טוב לסנדרה קובלינסקי
לרגל יום הולדתה ה-50
ברכות, בריאות, ונחת
מכל בית הזרע

מזל טוב למיכאל בש מרץ לרגל
יום הולדתה ה-50
נאחל אושר, בריאות ונחת
מכל בית הזרע

”חלום שהתגשם” פינת רני / יעל טיקטין

האנדרטה מנציחה את רני מרכס שנפל במלחמת ששת הימים במעבר המיתלה. היוזמה הייתה של הקיבוץ והמשפחה. רודא ריילינגר ונגה פישר עיצבו את הפינה וכפי שאנחנו יכולים לראות היום יש בה גם עדות לזכרו של בנה של נגה במבי - פסל שמוצב בפינת המבנה.

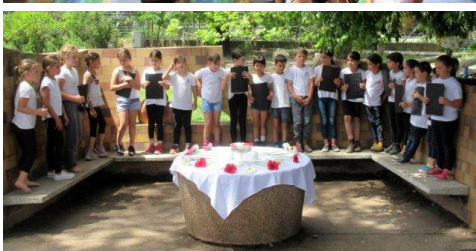
הילדה שהייתה עובדת הנוי הראשונה בקיבוץ הזורע שתלה את הפיקוס שנשאר עומד למרות כל השינויים והבניה באזור בתי הילדים. האקליפטוס שייך לחורשת האקליפטוס שהייה אז הגבול הסופי של הקיבוץ וניטעה גם כן על ידי הילדה מרכס. עץ זה הוא היחידי ששרד מאותה חורשה.

יש לציין שמשנה לשנה המפגש עם משפחתו של רני מרכס מקבל תהודה אצל כל ילדי המרחבים והוריהם. משפחתו של רני מגיעה מכל קצוות הארץ להשתתף באזכרה ולהתכבד בכבוד הראוי לנפילת הבן, האח וקרוב המשפחה.

כמידי שנה, החל מיום השנה השלישי למותו של רני, מקיימת חברת הילדים ביחד עם המשפחה טקס זכרון לרני מרכס ז”ל. היה לי מעניין לבדוק מתי נבנתה פינת הזכרון לזכר רני, מי בנה ומי עיצב את הפינה ולמה בחרה המשפחה למקם אותה באזור בית הילדים מתחת לשני עצים רבי שנים ומלאי הוד, עץ האקליפטוס ועץ הפיקוס. על שאלות אלו קיבלתי תשובה מהארכיון.

”פינת חמד חדשה הצטרפה לקיבוצנו. באמצע חצר בתי הילדים, פינה שהיא כולה חן, שמחת חיים, צהלת ילדים. כך רני רצה, ולא ידע שהיא קרויה על שמו ולזכרו. אומנינו, נגה, רודא ויוחנן, ידידיו וחבריו של רני ובעלי מלאכה למיניהם הקימו את המקום הזה, מקום לחיים ולא למות, לזכרון חי ולא לקינה, שבה יחיה רני העלוי והשמח איתנו. כמו שהוא ידע להיות שמח ועלוי, כך גם בלטו בטקס הצנוע הפרחים, הילדים, השיר ולא העצב שנשאר עמוק בליבנו.”

ישראל נוימרק, 1968

צילם: גורדון קמרון

לחברים שלום רב,

רבים עוצרים אותי לאחרונה ומברכים על כל הפורח בקיבוצנו, בעיקר על הכלניות אשר סימו לפרוח, נרקיס החצוצרה, אשר מאחר לפרוח בגלל מזג האוויר הקר יחסית בקיבוץ, והאחרון הוא נץ החלב.

הפריחה היפה הזו לא נוצרה בצורה ספונטנית. לפני החורף האחרון נעצנו ברחבי הקיבוץ אלפי פרחים אשר הוסיפו לנו חן ועניין לעין:

■ 2500 כלניות

■ 2500 נרקיס חצוצרה

■ 2500 נץ החלב.

תכנון צמחייה בקיבוץ הוא משימה לא פשוטה. זאת בניגוד לפארקים עירוניים כגון: פארק כפר סבא, פארק רעננה, פארק הירקון ועוד. ובניגוד לגנים מטופחים אחרים כגון: גני הבאהיים, גן הנדיב, הגן הבוטני במכון וויצמן ועוד. אגב בהזדמנות זו אני רוצה להמליץ לבקר בכל הפארקים האלו.

הגן הקיבוצי שונה ולורק בשל העובדה שאנו חברי הקיבוץ חיים בתוכו. הגן מקיף את ביתם של כל החברים בקיבוץ. החברים אשר גן הנוי שייך להם משתמשים בו בשוטף או

בחג, בדרך לעבודה ובחזרה לבית, בימי הולדת, באירועים שונים, יום העצמאות, שבועות, חתונות ועוד. כך, בניגוד לגנים ולפארקים השונים, את חברי הקיבוץ קשה להפתיע ולחדש בתכנון הגן. החבר כמובן מכיר כל פרט בקיבוץ וכן כל פרט בגן שלו. לכן, אני משתדל לתכנן צמחייה בנוסחה שנקראת 20% / 80%

80% קבוע: דשא, עצים, שיחים רב שנתיים.

20% משתנה: עשבוניים רב שנתיים, מופעי פריחה דומיננטיים, פריחה בעצים, גאופיטים כגון כלנית, חב, רקפת, נרקיס ועוד, קופטופיטים כגון חותמית זיפנית, זקן הסב ועוד.

הניסיון ליצור עניין וליצור סקרנות בקרב חברי הקיבוץ בגן הנוי הוא משימה לא פשוטה ושמחתי שהפעם עם הגאופיטים הצלחנו לשמח.

מאחל שיהיה לכולנו קיץ שמח וקריר ופורח עד כמה שרק אפשר, רן סלומון בשם צוות נוי הזורע.

עדכון מהחינוך | המעבר לגן "שקד" המשופץ / מיכל ועידית

ביום שישי האחרון זה קרה!!!

לאחר שיפוץ זריז ועבודה מאומצת של כל הנוגעים בדבר, כשאנו דוחפות ומקדמות לוח זמנים צפוף, ילדי גן "רקפת" בהובלת נירית איבגי והצוות עברו לגן המשופץ.

- חלונות וריצוף הוחלפו, ארונות ומטבח חדש נבנו, הקירות נצבעו והכל עמד בזמן על מנת לקבל את הילדים הנרגשים וההורים.
- תוכניות לבניית ממ"ד הוגשו, אך עדיין לא התקבל אישור.
- בחצר עדיין לא הושלמה בניית סככת הצל, אך אנו מקוות שבשבועות הקרובים הכל יסתיים.

זו הזדמנות עבורנו לומר תודה גדולה לכל העוסקים במלאכה שהיו קשובים לכל רצונותינו, סבלניים כשהחלפנו את דעתנו, שנענו בנועם לכל פנייה:

לחאלד הקבלן, ורה המתכננת, עומרי המפקח, צ'רלי הנגר, משה החשמלאי, רן מהנוי ואורי חץ. תודה לעיריית דינור שעזרה לנו בבחירת הצבעים ולכל אנשי המקצוע הנוספים שעמלו.

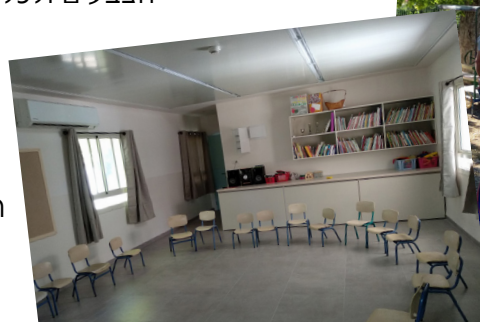
יצא גן יפה לתפארת.

מעתה, גן רקפת, שעבר לביתו הקבוע בגן שקד ישנה את שמו ל"גן שקד" בהתאמה למבנה ההיסטורי בו הוא נמצא.

חנוכת גן רשמית תתקיים בקרוב, פרטים נוספים כשיקבע

האירוע...

כתבה שלי שית פעמים כי טוב

/ אורי חץ

אממה, לי היו תכניות אחרות והקמת עמותה זה דבר שלוקח זמן רב. אנחנו רק חזרנו מגרמניה והיינו כאמור צריכים למצוא לנו תעסוקה ולהתבסס מחדש, לתמר הייתה עבודה (וילדה) ואני חזרתי עם המון רעיונות, אחד היה לפתוח עסק עצמאי שמתבסס על חילופי נוער, הרעיון השני היה לפתוח מרכז MAKER (מעין סדנה שיתופית שמכילה כלי עבודה רבים ומגוונים, ומאפשרת לאנשי מקצוע וחובבים ליצור כאוות נפשם, לשלב חוגים סדנאות וכו'..). שזה מודל שקיים גם בארץ אבל אני נחשפתי אליו לראשונה בחו"ל. לכן מבחינתי הירתמות מלאה לתהליך ההקמה הביורוקרטי של העמותה, ובנוסף העובדה שלא ממש יזמתי את הרעיון, מיצבו אותי כאיש קשר לקיבוץ הזורע, עבור הימים שבהם יוחלט, אם יוחלט ש"נפש חופשית" תבקש לפעול בקיבוץ. תמיר, גל וצחי המשיכו בשלהם ואני בעיקר חיכיתי למשימות שקשורות בקיבוץ.

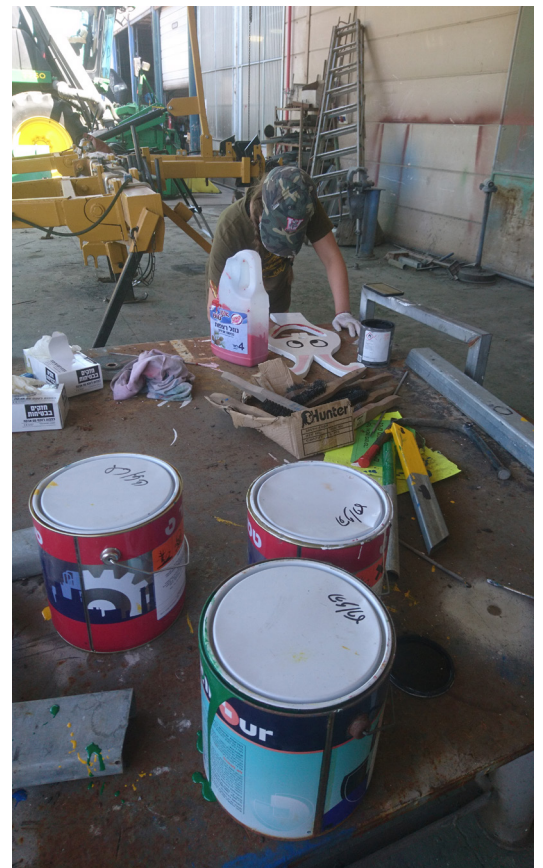
בינתיים, ברמה האישית, קדמתי את מה שהיה לי קל ומוכר ופתחתי עסק שהתבסס על חילופי נוער, בתחילה מול גרמניה וארצות הברית, אבל גם תיווכתי בין בתי ספר בישראל ומדינות אחרות באירופה ובספרד. הרעיון היה

אז מסתבר שלא כולם מבינים שמדובר בסיפור בהמשכים או יש שיגידו, סדרת כתבות מצמררת, אבל בכרונולוגיה של הדברים, אנחנו רק איפשהו בקיץ 2015, מה שאומר בעצם שלושה דברים, אחד, שיש עוד הרבה מה לספר, שתיים שלפעמים נקפוץ בין עבר להווה כי יש כמה נקודות שמחייבות הסבר מידי, ושלוש שיש סיכוי סביר ואף הגיון סוריאליסטי, שחלקכם, מתוך השלמה והבנה שכל הקריאה הזו היא בסך הכל בזבוז זמן יקר, פשוט תתחילו לדלג על העמוד הנ"ל, וזה טבעי לגמרי. (וואי וואי, שמת לי לב שאני ממחזר בדיחות לא מצחיקות. זהו! מהכתבה הבאה אפסיק להמליץ לקוראים לא לקרוא).

הסטטיסטיקה אומרת שלכל אדם יש לפחות רעיון אחד במהלך חייו שיכול להפוך אותו למיליונר, אבל בפועל רובנו הגדול לא ממש נעשה משהו עם הרעיון הזה כיוון שנפסול אותו מסיבות רבות עוד בטרם הוא יהפוך להיות משהו מוחשי. אצלנו לרעיון של "הקמת עמותה ייחודית לבני נוער מחו"ל, שמבוססת על עבודה עמלנית, ימי שטח, מסעות והתנהלות עצמאית בוגרת" יש שלושה אבות ולשלושתם אין כוונה לעצור.

"...אנחנו פותחים בימים אלו שביל חדש שמחבר בין הספסל בבית הקברות הישן למגדל המים (דרך ה"דק" המיוחד שבנו החברה הצעירים) והכל כדי לאפשר לצועדים הרבים בקיבוץ, להמשיך ליהנות ולהתחדש במסלולי הליכה מגוונים..."

<<<

להכיר לנוער מחו"ל בני נוער מישראל, להתמקד בפרויקט משותף (בעיקר בתחום האקולוגיה) ולבסס קשרי הוראה וחברות בין נערים מבתי ספר ממדינות שונות, תוך כמובן, טיולים והכרת הצד היומיומי של החיים בכל מדינה.

מי שזוכר זו הייתה תקופה שבה הגיעו קבוצות קטנות של בני נוער לקיבוץ שאיתם בין היתר שיפצנו את בית הקברות הישן עשינו פרויקטים שונים באורווה, ניקינו את הוואדי ומעיין אמי, עבדנו בנוי, עזרנו ליפה שהם ובקיצור, מי שפנית אליו ויכול היה להמציא לי עבודה, לקחת.

עכשיו אני רגע עושה קאט בסיפור (אל חשש, נחזור אליו) אבל הנושא הזה של קבוצת נערים שעושה פרויקט מחבר אותי לעבודתי בימים אלו.

בשבועיים האחרונים ניתן לראות בקיבוץ קבוצה של חבר'ה אמריקאים איתם אני עובד ברחבי הקיבוץ. הקבוצה הזו שייכת לתיכון "אלכסנדר מוס" שנמצא בהוד השרון והם שייכים לאחת מהתכניות האקדמיות שמציעות סמסטר בחו"ל - בישראל. החיבור לתכנית "נפש חופשית" התחיל כבר בתקופת ההקמה של העמותה שלנו, שבה

נעזרנו בכל גוף שיכול היה לספק לנו קשר לנוער מחו"ל. כיום כבר שנה שנייה ש"אלכסנדר מוס" מגיעים אלינו כקבוצת מתנדבים לקיבוץ, מצטרפים לנערים שנמצאים אצלנו בתכנית "נפש חופשית" ועובדים יחד על פרויקטים שונים בקיבוץ.

רשימת הפרויקטים ארוכה וכוללת בין היתר את צביעת מעקה חדר האוכל, צביעה וביטון עמודי התאורה ברחבי הקיבוץ, גינון וטיפול הקיבוץ, ניקוי וסידור בתי הקברות לקראת ימי הזיכרון, שיפוץ צריף הראשונים, צביעת סככות אופניים, פתיחת שביל בחייץ השרפות (מעל שיכון טחנה) צביעה ושיפוץ המתקנים ליריד יום העצמאות ועוד ועוד.

ורגע לפני שאסיים אספר לכם שאנחנו פותחים בימים אלו שביל חדש שמחבר בין הספסל בבית הקברות הישן למגדל המים (דרך ה"דק" המיוחד שבנו החבר'ה הצעירים) והכל כדי לאפשר לצועדים הרבים בקיבוץ, להמשיך ליהנות ולהתחדש במסלולי הליכה מגוונים. נמשיך במועדון לחבר. (זהו, נועה הורגת אותי עם כמות המילים, בסך הכל רציתי לחזור הביתה בשלום...)

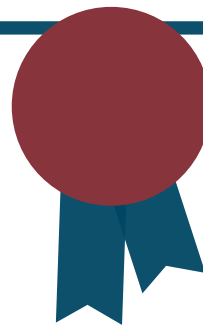
מורה מצטיינת

לרגל חגיגות ה-70 למדינת ישראל נבחרו 70 מורים ותלמידים מצטיינים מכל רחבי הארץ כמצטייני נשיא בתחום החינוך וההוראה.

אורית ירון שלנו היא אחת מאותם 70 מורים ותלמידים שזכו להערכה. אורית מלמדת כבר 5 שנים כמורה מחנכת לכיתות א'-ב' בבית ספר קשת התקווה. לפני כן עבדה אורית 25 שנים כמחנכת בבית הספר פלגים.

אורית נבחרה בעבר כמצטיינת מחוזית ולאחר מכן הוגשה גם כמצטיינת נשיא. את ההודעה על הזכייה קיבלה אורית לפני כחודש. טקס הזכייה התקיים אתמול, ביום רביעי, בנייני האומה בירושלים, במעמד נשיא המדינה ושר החינוך נפתלי בנט. יש לציין כי זו אינה הפעם הראשונה שאורית פוגשת את שר החינוך. השר ביקר גם בכיתה של אורית במהלך ביקור בבית הספר.

זה המקום לברך את אורית על הזכייה. אנו גאים בהישגיך ושמחים בשמחתך!

לזכר ציפי נגרי 29.5.49-17.4.18

תולדות ציפי / נחשון נגרי

ציפי נולדה ברומניה להורים ניצולי שואה בשנת 1949. בגיל חצי שנה עלתה ארצה ביחד עם הוריה ואחותה הגדולה שרה. הבת הראשונה שנולדה להוריה נספתה בשואה ללא תיעוד. ציפי גדלה בעפולה שם למדה עד סיום בית הספר התיכון ב-1967, ובסיום התיכון קיבלה החלטה לצאת ולהתרחק מעפולה. היא הלכה ללמוד הוראה בסמינר גורדון בחיפה, ובתום הלימודים ב-1969 התגייסה לצה"ל ושרתה שנתיים כמורה חיילת בקריית שמונה, שהייתה אז תחת התקפות של קטיושות. בקריית שמונה הוקם אז אולפן לעולים חדשים וציפי נעשתה מורה לעברית לעולים שהגיעו מכל יישובי הגליל העליון. עם השחרור מצה"ל ב-1971 קיבלה ציפי הצעה להיות מורה באולפן בקיבוץ בית-אורן, שם נפגשנו והתחתנו וציפי החליטה להיות חברת קיבוץ. בשנת 1975 עברנו יחד עם בננו איתי להזורע, ציפי נכנסה לעבודה במערכת החינוך בה עבדה במשך שנים, בעיקר בגנים. כאשר ילדינו איתי, אילאיל, אדוה ועיינה היו בגנים עבדה ציפי כמחנכת מטפלת בקבוצות חברת הילדים. אחרי התאונה שבה איבדנו את אדוה, ציפי מצאה בעבודה בגן קצת רוגע ונחמה. היא עבדה בגן עד יציאתה לפנסיה ולאחר מכן התנדבה בבית הספר, עד שהמחלות החלו להכאיב, אז עברה להתנדב בכלבו כל עוד היה ביכולתה. יחי זכרה ברוך

לאמא ציפי האהובה,

אנחנו נפרדים ממך היום. אנחנו עצובים מאוד וכבר מתגעגעים.

סוף ופרידה קשה לתכנן, סוף כזה אפילו לא יכולנו לדמיין. את שתמיד דואגת לכולם, שהכל יהיה בטוח, בטיחותי וזהיר, שאמרת שאם יש מה לברר אז מבררים ואם אפשר לבדוק עוד פעם אז בודקים, וכשהופיעו קשיים בריאותיים הלכת עם אבא לכל בדיקה שהופנית אליה, וסמכת בכל התחומים על בעלי מקצוע ומומחים, דווקא את אבדת בסבך הרפואי, ונפלת אל תהומות ומחשכים, בין הבדיקות, בין הכיסאות.

אמא נאבקת בגבורה יחד עם אבא שאין מסור ממנו במשא המחלות, שהיו אמורות להיות איטיות, רק אצלך היו מהירות, ולא קבלת אפילו הזדמנות למאבק אמיתי בגידול הנדיר שתקף את הכבד ושיבש את כל מערכות הגוף. אמא, אלפי רגעים, זיכרונות ומחשבות עולים וצפים,

מציפים ומרגשים: בבית, בחופש, על הדשא, בטיול, בים, בברכה, בילדות ובבגרות, בשמחת חתונה ולידה, עם הנכדות והנכדים, וגם בעצב, במיוחד בהתמודדות עם לכתה של אדוה.

אמא, נזכור כי מילה שלך היא מילה דואגת אך בטוחה, מגינה ושומרת אך לא מגבילה, חוששת אך מעריכה תעוזה, לעתים מאטה אך לא עוצרת. נתת לנו יחד עם אבא את הקו שלנו לחיים, היסודות והערכים. כל זאת נזכור ולא נשכח. ננסה לצמצם בזיכרוננו את רגעי הכאב של התקופה האחרונה ונעצים את הטובים, החיוביים, השמחים והאופטימיים והחיוניים משנים של חיים.

אמא, בת 68 בלכתך, יכולת להנות מעוד שנים יפות ומאשרות יחד עם אבא. אנחנו סומכים על אבא שיידע להמשיך את דרככם המשותפת, גם כשהיא שלו לבד. אנו נהיה איתו ואת תביטי עלינו מלמעלה ותנסי שם להיות בריאה, שמחה וגאה, ואולי אפילו תפגשי את אדוה.

היי שלום אמא שלנו, אמא ציפי האהובה. זכרך, נשמתיך ודרכך יהיו איתנו תמיד.

בשם כל המשפחה האוהבת, בנך איתי

אמא ציפי,

אני כותבת קצת כי עצוב לי מידי ואני עדיין לא מעכלת. את כל כך חסרה לנו, כל כך רצינו שיהיה בסדר. וששוב כמו תמיד תנחמי במלחמה ותחזרי אלינו.

בחודשים האחרונים ראינו אותך נאבקת, כואבת, לבנו נשבר. הנחמה שלנו כרגע שאת כבר לא סובלת.

נזכור את הכל, את הדאגה שלך, הצחוק שלך, האהבה שלך, האהבה שלך לנכדים והרצון לעשות הכל שיהיה להם טוב. נזכור כמה חזקה היית וכמה היית רוצה שנמשיך את המשפחה המדהימה שיצרת.

נבחר להסתכל על הטוב ועל כל הטוב שמצאת ונזכור את החוויות שהשארת לכל אחד מאתנו בלב, ברגישות שלך, בכוונה שלך בטוב לב הענק שלך.

את לא לבד שם למעלה, את בחברה טובה, וכמו שאדוה אהובת ליבנו כתבה, נשמור גם בשבילך על חיוך פרטי, "חיוך שיטמון בתוכו את כל מה שפעם עשינו, חווינו, היינו." אוהבים כל כך ומתגעגעים, מבטיחים למלא את הבית בשמחה ולשמור על האבא הגיבור שלנו שאנו לא מפסיקים להתפעל מכוחותיו ומסירותו.

בתך האוהבת עיינה.

לזכרה של ציפי שלנו האהובה / תמנע רז

ציפי ואני עבדנו יחד בגן שקד 17 שנים. לעיתים היינו מתבדחות והייתי אומרת לה: "ציפי אנחנו כבר כמעט כמו זוג נשוי וציפי הייתה עונה לי:" לא כל הזוגות הנשואים זוכים לחיות כל כך הרבה שנים יחדיו" מה שמאד נכון.

<<<

ליוויתי את ציפי כאשר עיינה ואדווה חגגו בת מצווה, לאחר מכן היום הנורא שבו אדווה נהרגה, לאחר מכן בנישואיו של איתי ואז נולדים חמישה נכדים חמודים שציפי גאה בהם כל כך ועד חתונתה של עיינה והולדת נכדתה השישית של ציפי. המשפחה היפה שציפי בנתה לעצמה הייתה עבורה הכול. אני רוצה להקריא את אשר כתבתי לציפי כאשר סיימה את עבודתה בגן שקד וזה בעיניי משקף את אופייה וסגנון חייה של ציפי האהובה שלנו:

היום ציפי מסיימת בגן היום אסור לך לפספס אף פינה אפילו את הפינה הכי קטנה. את מתיישבת בפינת הבובות ואומרת שלום לכל התינוקות. את מבקרת בפינת הרופא ומאחלת למזרק שיישאר בריא כמו אריה. את טסה לפינת החזקים ומספרת לסופר מן כמה הוא מדהים. את מתגלגלת הישר לאזור המכוניות ומאחלת לכולם נסיעה טובה מאד. משם את פונה לפינת הקוביות ומאחלת ללגו להמשיך לבנות ולהבנות. את מציצה בפינת הספרים ומספרת לכולם שהיום נפרדים. את מביטה בפינת הטבע כאלו שמבקשים ממך לבוא לבקר, דרך קבע. את מציירת בפינת היצירה והטוש הכחול מזיל דמעה את פוגשת את כל הילדים ופתאום נעלמות לך כל המילים. את שוכחת מה אומרים כשנפרדים איזה מזל שתמיד אפשר לתת חיבוקים. כי אותך ציפי כל הילדים אוהבים איתך הם מגיעים להישגים נפלאים כי רק את רואה כך את הילדים במשקפיים שהם רק שלך כל כך מיוחדים. וילדים שיותר קשה חושבת איזה מעשה נעשה. איך אותם לקדם ולעזור שאף אחד לא יישאר מאחור. בישיבות צוות שואלת שאלות ולא נותנת להמשיך עד שמקבלת את כל התשובות. כאשר מגיעים החגים ואיתם כל הדברים המיוחדים. את מגייסת את כל הכוחות והכול מסתדר נפלא, פשוט מאד. נכנסת לאינטרנט מביאה רעיונות חדשים אף פעם לא שוקטת על השמרים. את הכובע בפניך מורידה כי אין עליך אישה נפלאה. עד הפנסיה בחינוך נשארתי ועד לרגע האחרון לא מוותרת. נותנת את כל כולך לילדים כי הם בעיניי הכי חשובים. אז זהו הגעת לגיל הפנסיה ואת ראויה לצאת לחופשה.

תדעי לעשות חיים טובים לצאת לטייל ולקורא ספרים. תבלי היטב כל הימים ואותנו תבואי לבקר לפעמים. אנחנו כבר מתגעגעים לכל אותם רגעים יפים. אנחנו אותך מאד אוהבים וכולנו לך כפיים מוחאים. באהבה גדולה וחיבוקים מהחינוך בהזורע נפרדים. מילה אישית, היום ממך נפרדת אותך אני מאד אוהבת.

תמנע

לסבתא ציפי

על כל מה שעשינו ביחד, על זה שתמיד היית איתי ותמשיכי להיות איתי, את תמיד היית לצידי וזה ימשך לנצח. כל עוד אני אהיה קיים, את תהיי קיימת לצידי. אני תמיד אזכור אותך.

ממני, הנכד האוהב אושרי

לסבתא ציפי

תודה רבה לך על הכל על החיוך האוהב, על החיבוק, על הנתינה, על התמיכה, על הצחוק.

זה מאוד מעציב אותי ומבאס אותי מה שקרה שזה מה שיכול לקרות לסבתא שלי שכל כך אהבתי אותה שכל כך יפה, שכל כך צעירה, שכל כך יפה, שכל כך חמודה, שכל הזמן עוזרת, נותנת, מקשיבה, מסכימה. אני רועדת כשאני אומרת את זה.

זה מאוד מעציב אותי את תמיד תישארי אצלי בלב, בראש, ברגש, בכל מקום, תמיד אני אדבר עלייך ואחשוב עלייך, תמיד אני אדבר על הסבתא שהייתה לי שאהבה ילדים שדאגה לילדים שהיא הייתה גננת וגם מורה על הסבתא שלי שאהבה לעזור, שאהבה לפנק, שאהבה את בעלה, שאהבה את הילדים שלה והנכדים שלה שהיא אהבה את כל המשפחה אם את שומעת אותי שם למעלה אז אני רוצה להגיד לך שתמיד אני אוהב אותך שתמיד אהבתי אותך שתמיד אני אחשוב עלייך תמיד! את תיהי אצלי בלב תמיד בכל מקום אפשרי בכל זמן תמיד את תישארי אצלי בנשמה! זה מאוד מאוד עזוב לי בקושי הספקתי להגיד לך שלום!

אז עכשיו אני רוצה להגיד לך זאת. ובקושי הספקתי לראות אותך השנה! ובקושי הספקתי להיות איתך השנה! בקושי הספקתי לדבר איתך! בקושי הספקתי לחבק אותך בקושי! בקושי הספקתי לנשק אותך! בקושי הספקתי להגיד לך תודה! אז עכשיו אני אומר לך זאת. בקושי הספקתי לאכול מהאוכל שלך! בקושי הספקתי!.... עכשיו את הולכת לדרך שלך לכיוון שלך ולעולם שלך.

אין לי כמעט מילים...אני רועדת למה למה העולם הוא אכזר? למה? רק רציתי להגיד לך כל הכבוד על הסבלנות על הנתינה על האהבה על הכל פשוט על הכל! מה לעשות

הכל! אני אוהבת אותך מאוד מאוד ולא יכולתי לבקש
אחרת! תודה רבה לך על הכל!
מנכדתך האוהבת הילה

לסבתא ציפי

אני כבר מתגעגעת ומתגעגעת המון, יותר מדיי, אי אפשר
להסביר את הגעגוע שלי אלייך. אני מתגעגעת למי שהיית,
לחיוך שלך, לצחוק, למראה שלך, לנדיבות שלך, לאוכל
שלך ואלוהיך בכלל. כל התקופה הנוראית הזו, שהיית בבית
החולים ואז בבית ואז בבית החולים וכך שוב ושוב ללא
הפסקה, אני כל הזמן רק חשבת, מתי אני אוכל לראות
אותך שוב? מתי? קיוויתי וקיוויתי והתפללתי ורציתי
שתשרדי את כל התקופה הזאת, רציתי לתת לך חיבוק
חזק, אבל כנראה שזה כבר לא יקרה.

סבתא שלי, לא יכולתי לבקש יותר טובה ממך, אני
מתגעגעת אלייך המון ואני מקווה שלמעלה את לפחות לא
תסבלי יותר.

ממני,
נכדתך האוהבת,
נויה.

זה קורה

את תמיד תישארי אצלנו בלב ובכל מקום אחר! רק
תדעי שאהבתי אותך! שכולם אוהבים ואהבו אותך כל
החברים, המשפחה המקורבים אלייך והקרובים! רק
שתדעי שהחיבוק שלך הוא נחם אותי תמיד ותמיד אהבתי
אותו. רק שתדעי שהחיוך שלך הוא היה בתוך חלום שלא
ישוב עוד לצערנו, לצערנו הרב. אז רק שתדעי שאהבתי
אותך ושאני אמשיך לאהוב אותך. אני מתגעגעת אלייך
כבר עכשיו המון המון המון איך זה הגיוני שהסבתא שכל
כך אהבתי שהכינה לי מאכלים פשוט נהדרים כמו עוגת
גלידה, עוגיות, פיצה, ועוד המון המון מאכלים טעימים.
איך המוות שלך הגיע?
למה? למה? זה קרה?
תודה לך על הכל פשוט על הכל!
לסבתא היקרה:

איך אני זוכרת שישנתי אצלך ואצל סבא, איך אני זוכרת
שטיילנו ביחד, איך אני זוכרת ששחינו איתך, שקנית לנו
גלידה, איך אני זוכרת שביקרנו אותכם ושלימדת אותי
המון משחקים. איך אני זוכרת שקנית לי משחקים איך אני
זוכרת הכל. תודה על מי שאת היית ותודה על הכל. אני
זכיתי בסבתא שהייתה לי רק שתדעי שכולם עדיין אוהבים
אותך זוכרים אותך ומתגעגעים אלייך שתדעי שאני זוכרת

**יוסף ז"ל מלהבות הבשן אבא של יעל עמית (בתה)
של פנינה טל ז"ל)**

**(הכתבה מ'ידיעות הקיבוץ' מאת נחמן גלבווע/קיבוץ נחשון)
מלבה"ד יבל ברקאי**

"70 שנה לאחר שהשליך את עצמו על רימון לפני שהתפוצץ, ובכך הציל את חבריו, תוקן העוול שנעשה ליוסף עמית (ולקנוץ) ז"ל. גרסת מותו שונתה באופן לא ברור בארכיון קיבוץ, ועל פיה היה זה הוא שגרם להתפוצצות הרימון בשל רשלנותו, ושטעות זו הביאה למותו ולפציעת ששת חבריו. גרסה זו גם הועתקה לדפי יזכור של משרד הבטחון ולמוזיאון גולני שבו הונצח עמית. בעקבות מאבק עיקש שניהלו בני משפחתו בחצי השנה האחרונה, הם התבשרו לאחרונה על ידי משרד הבטחון על תיקון הנוסח בדפי היזכור. השנה, בפעם הראשונה, הם יצינו את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל בתחושה שנעשה צדק היסטורי. על מה שאירע ב-21 במרס 1948 בלהבות הבשן ניתן ללמוד מהנוסח העכשווי המופיע בדף היזכור הרשמי של יוסף עמית. ב-19.3.48 קיבלו אנשי להבות ידיעה מודיעינית על חוליה ערבית עוינת העתידה להיכנס לעמק החולה בקרבנותם, והוראה מההגנה למלכד גשר שהיה בדרכה של אותה חוליה.

"אנשי הקיבוץ יצאו למלכד את הגשר, אך הידיעה המודיעינית התבררה כשגויה. למחרת היום יצאו האנשים לפרוק את המטענים. יוסף, שלא יצא איתם לשטח, חיכה עם שאר החברים לבואם חזרה, כדי לקבל מהם את חומרי החבלה ולהחזיר אותם לסליק שהרי הוא היה הנשק.

אחד האנשים שחזר מהשטח זרק את תרמילו על הרצפה עם אנחת הקלה. יוסף שמע 'קליק' מתוך התרמיל, הבין שרימון אחד לא היה נצור כהלכה, וזרק את עצמו על התרמיל, שבריר שניה לפני הפיצוץ. כך נפגעו יוסף ועוד ששה מחבריו. כולם טופלו במקום, אך הנסיעה לבית חולים שווייצר בטבריה ערכה שעות רבות. יוסף דימם למוות ביום י' באדר ב' תש"ח. הוא הובא למנוחות עולמים בבית הקברות בלהבות הבשן, השאיר אחריו אשה (פנינה), בת (יעל, שנולדה אחרי מותו), שתי נכדות ונינה".

יוסף ולקנוץ נולד ב-1922 בברלין, ולאחר מכן עבר עם משפחתו לדרום גרמניה. בגיל 15 גמלה בו ההכרה כי עליו לעלות לארץ ישראל. הוא עלה ב-1938 והצטרף לחברת הנוער בקיבוץ משמר העמק. הוא בחר לו את שם המשפחה עמית כדי להביע את רצונו להיות חבר טוב לכל, וכך היה.

ב-1940 הצטרף להגנה, סיים קורס מ"כים והיה מדריך. ב-2 בנובמבר 1945 עלה עם קבוצתו להתיישב בלהבות הבשן. הוא שירת כנוטר בשמירת מקום מושבו, ובחורף תש"ח מילא תפקיד נשק וחבלן. באותה תקופה גם השתייך לחטיבת גולני.

ליוסף ז"ל אח בקיבוץ כפר הנשיא בשם טומי שציער ממנו ב-5 שנים (90 היום).
(הכתבה ארוכה בהרבה ונמצאת בארכיון הזורע).

מתנות קטנות

פרויקט מתנות מעסקים קטנים בקיבוץ לימי הולדת לחברים

פרויקט מתנות קטנות הוא תרומה אישית לקהילה של עסקים קטנים ויזמויות, תוך הכרות איתם ועם מוצריהם על גבי דפי העיתון ועל ידי מקבלי המתנות. אנו מודים לדליה הרפז ומביאים הפעם את קובי לאי.

בנוסף לכל אלו, קובי מנהל בהתנדבות את "המרפאה ייעוץ של פרופסור הלפרין" (כתבה מפורטת על כך יצאה בגיליון חג החנוכה). כך הוא מאפשר לחברי הקיבוץ ייעוץ בחינם לפי הצורך בתיאום איתו. בנימה אישית אני שמחתי שהזמנתי על ידי קובי להיות חלק מצוות רב מקצועי המייעץ והתרשמתי מאוד.

החל מתחילת השנה, בנוסף לעבודתו תחת מכון הפיזיותרפיה של הקיבוץ, הרחיב קובי את הפעילות והוא נותן מענה בימים ושעות שבהן הקליניקה לא פעילה כולל אחה"צ ושישי. ניתן לתאם טיפולים ישירות איתו - באותה עלות ובאותם תנאים של החזר מכללית מושלם. קובי גם מעדכן שכיום לפי חוק, ניתן לפנות לפיזיותרפיסט בגישה ישירה - גם ללא הפניה מרופא.

"לדעתי", אומר קובי, "יש לנו יתרון גדול בקיבוץ בכך שאנו יכולים להנגיש שירותי בריאות "פרימיים" כגון זה איכותיים וזמינים שמובילים מאוד במגזר הציבורי של קופות חולים. למרות חששות בהתחלה לטפל באנשים שאני מכיר - התרשמתי שההכרות האישית שלי עם תושבי הקיבוץ מהווה לעיתים יתרון - בהתאמת הטיפול על בסיס הכרות של צרכי האוכלוסייה. יש גם הפניות "מפה לאוזן" ותחושה כללית של פרגון ותמיכה. זה נהדר!".

לשאלתי אם יש גם שלילי משיב קובי, "לעיתים יש קצת טשטוש בין מתי אתה נותן שירות ומתי אתה אדם פרטי". החזון של קובי לתחום הוא שאנשים יכירו בפיזיותרפיה כקו ראשון לטיפול בכאבים ובמגבלות, לשיפור רמת הבריאות, איכות החיים והיכולת הגופנית. לחברי הקיבוץ מאחל קובי "לחיות חיים חופשיים מכאב, פעילים ובריאים בגוף ובנפש".

קובי, 34, נשוי לרוני ואבא לאריאל. לשאלתי קובי מספר כי נחשף פעם ראשונה לעולם הטיפול הפיזיותרפי כאשר נפצע במשחק רוגבי וטופל כאן בקיבוץ על ידי אדווה "כיום סגרתי מעגל ואנחנו עובדים יחד".

לאחר מכן נפצע

קובי במסגרת שירותו הצבאי כלוחם ביחידת "עוקץ". "חוויתי תהליך טיפולי שבו אתה מתחיל כחייל משוחרר כאוב ומתוסכל ובסופו אתה חוזר לעבוד פיזית ויוצא לטייל בעולם - וחוויתי כמה זה משמעותי"

כיום קובי פיזיותרפיסט מוסמך מהפקולטה לרפואה באוניברסיטת בן גוריון. עיקר הניסיון וההכשרה שלו הם בתחום שיקום אורתופדי ופציעות ספורט. "לאחר ראיון ובדיקה אני מאבחן, מתאים טיפול ממגוון כלים כגון טכניקות ידניות, דיקור מערבי חבישות שונות, תרגול ייעוץ והכוונה לפעילות גופנית מותאמת - לכל אחד יש חליפת טיפול אישית.

הוא מאוד אוהב את היום יום המגוון שלו "בין אם זה פנסיונר שכואבת לו הברך במדרגות ורוצה לנסוע לטייל בחו"ל, מישהו אחרי ניתוח או תאונה או ספורטאי שנפצע". לאחרונה הוכשר קובי גם בטיפול במפרק הלסת בעקבות צורך שעלה מרופאת השיניים בקיבוץ, "אני מאוד מאמין בשיתוף הפעולה עם גופים ויזמויות שונות בקיבוץ", מוסיף קובי.

קובי נותן באתנה *ezaz* ייעוץ ל-4 חברים, ולידי מרלז עצלו בהצלחה

הוצא *ezaz*-מרלז | צהבה כהן | יצחק ניב | אוריאל בן צבי

*ניתן להעביר את הטיפול לקרוב משפחה או חבר. המתנה התוקף עד סוף מאי 2018. לתיאום המתנה ולקביעת איפוליס מוצמנים לפנות לקובי בטלפון: 052-399-0972

זם הפעם מוזרלים בנוסף, 4 איפוליס ג- 4 ידניים אצל דליה ותמיר:
נורן הול | צהבה כהן | צוסי וולף | פולה מרוז

* ניתן להעביר את המתנה לקרוב משפחה או חבר, המתנה התוקף עד סוף פברואר 2018

משמין, מרזה, מעמיד את החזה / יעל כרמי

בטוחה שייצרו אותו במיוחד בשבילי.

השילוב הזה בין השחור והמתוק לכתום והחמוץ היה לי בדיוק. נח על בלוטות הטעם כמו מכנסיים לא לוחצים, כמו נעל שרגילה לכף הרגל של בעליה, כמו חולצה שחוזרים ללבוש אותה

שוב ושוב למרות שהצווארון כבר נופל.

כשבנותיי היו קטנות, נהגנו ללכת בכל יום רביעי אחר הצהריים לספרייה העירונית, לשעת סיפור. קראנו לזה: סיפור ומשהו טעים. חדרה, עיר הולדתי היא עיר של פלאפלים ופיצוציות. בדרך מהספרייה הביתה היו לפחות שתי פלאפליות ושלוש פיצוציות.

קודם מלוח ואחר כך מתוק. קודם חצי פיתה עם כדורים חמים וטחינה נזלת, שגם הסוף שלה, הספוג בטחינה הוא אחד הטעמים הטובים בעולם, ולקינוח-גלידה. בתוך המקרר הגדול והקפוא חיכו לנו שלל טעמים וצירופים. וכך, הלכנו הביתה, שתי ידיים קטנות מחזיקות בטילון ענק או מקל ארטיק שאף פעם לא היה ארוך דיו, מלקקות ומצמצות בשפתינו, והנשיקות שהחלפנו היו דביקות בטעם תותי פרוטי.

מי תיאר לעצמו שאפשר יהיה למזג טעמים מלוחים ומתוקים וגלידת קרמל מלוח תהפוך ללהיט?

במקפאי שלנו יש תמיד קרטיבים וקופסת גלידה. כשאין גלידה ששווה לקנותה, אנחנו קונים שניים או שלושה סוגים של ארטיק 'מגנום'. ובשעות המאוחרות של הערב שהן, כידוע, 'שעת המשהו' שבהן מתחשק פתאום משהו שאין לו שם אבל תפקידו לספק את היצר של 'משהו טעים' חוצה האיש שלי את המגנום לחצי, וכך אנחנו נוגסים בחצי ביס לי וביס לו עד שמסתיים. החצי השני אמור להישאר בפריזה, אבל בבוקר, אני מגלה מקל מיותר על השולחן, עובדה לכך שאישי לא עמד בחצי ההוא שנשאר וליקק גם אותו.

'קניתי טעם חדש בכלבו' הגיש לי האיש חצי ארטיק, כמו שמגישים זר פרחים לאהובה.

אני לא יודעת למי להגיד תודה. ליצרן, לכימאי, לגלידאי, לפרסומאי או לקבוצת הטעמים של גלידת שטראוס על הטעם הזה של דאבל פירות יער. השוקולד המשובח, הפירות האדומים והחמצמצים שגרמו לי למצמץ ולהיאנח ולהגיד: 'זה בדיוק זה. רשמית - הכי טעים שאכלתי'.

בבוקר אני מוצאת בפריזר חצי מגנום DARK. את החצי עם פירות היער הוא השאיר לי.

נגיע אליהם, אל שני החצאים, בלילה, כשתתקוף אותנו 'שעת המשהו'.

'מותק' כתבה אחת מחברותיי כשהעליתי תמונת עטיפה של ארטיק שוקו פירות יער באחת מקבוצות הפייסבוק שאני חברה בהן 'סליחה, בטעות לא העלית תמונה של ארטיק שוקו בננה'.

אני נצר לשושלת של אוהבי גלידה.

בכניסה לאולם הקולנוע הישן 'גן זהר', שהיה 'סינמה פרדיסו' של חדרה, זה שהלכנו לראות בו סרטים באולם הסגור בחורף, ובקיץ, גגו היה נפתח, ורצפתו היתה משופעת והפושטקים המקומיים היו מגלגלים עליה בקבוקי זכוכית מקצה האולם ועד קצהו בקטעים הכי מותחים, מכרו גלידה באמבטיה.

הוופל שאותו מילאו בגלידה היה בצורת מלבן, וכשמילאו אותו עד גדותיו, והממתק הלבן חום היה מתמלא עד גדותיו, הזכיר אמבטיה שמישהו שכח לסגור את הברז והיא מתמלאת ומתמלאת.

שוקו בננה היה הארטיק שהכי אהבתי כשנסענו בשבתות לחוף אולגה עם אמא ואבא.

'ארטיק, קרטיב, שוקולד, לימון' וגם 'משמין, מרזה, מעמיד את החזה' שורר איש הארטיקים שהיה צרוב משמש, על כתפו כבר חרתה הרצועה סימן וכשעצר ופתח את תיבת הקלקר, עלו ממנה אדים, טעמים וצבעים.

שכבת השוקולד היתה דקה ואם לא היינו מספיקים ללקק אותה בזמן, היתה נזלת על אצבעותינו ועל בגדי הים, ומשאירה עליהם פסים חומים וצהובים.

אמא שלי אהבה גלידה. היא המתיקה את ימיה שלא תמיד היו טובים ובריאים, וכשהרופא אסר עליה לאכול בגלל הסוכר, קנתה 'גלידל' שקראה לה בניגון אידשאי 'גלידעל' שהתחרזה עם הנזל וגרטל, שהיו חובבי ממתקים ידועים.

רוב הבילויים שלנו עם אמא כילדים הסתיימו עם גביע גלידה שהתענגנו עליו מקצה הפירמידה המסולסלת, ועד קצהו של הגביע שכבר היה ספוג בטעם המתוק, והדבר היחיד שמתחרה בו הוא פרוסת לחם שחור אחיד ספוג במיץ סלט בסוף ארוחת ערב.

אני חיה עם אוהב גלידה שמסוגל לאכול כזו במקום ארוחת צהריים או ערב. אין דוכן גלידה בארץ שלא פקדנו, וכבר נסענו במיוחד לצפון ולדרום, לגלידריות עם שמות כמו 'בוזה' ו'דידא' כי שמענו שיש שם טעם פיסטוק מיוחד.

הוא אוהב את החומים והירוקים ואני אוהבת את השילוב של מתוקים וחמוצים. הפסיפלורה, הלימון, פירות היער. הוא אוהב את הגלידוניות המרובעות ואני, תנו לי גלידת סאנדי של מקדונלד, בגביע הכי פושטי בעולם ואני מאושרת. הוא אוהב את בן אנד ג'ריס ואני את הקופסה הזו שיש בה חמישיית טעמים וצבעים ובכלל לא אכפת לי שזו גלידת פרווה. אז מה, טעים לי.

כשטעמתי בפעם הראשונה טעם שוקולד תפוז הייתי

תרבות ופנאי

כי כולנו יודעים מה הגיל הממוצע של חברי הקיבוץ...

פינת התובנה - חכמת הספר / בועז בז מרץ

הורות במאה ה-21 הנה דבר מורכב ומבלבל. ההורים הם פחות "סמכות של מידע" (יש אינטרנט). הידע לגבי ליקויי למידה והתפתחות שונים ומורכבות נפש הילדים נפוץ בין כולם וחברת השפע רבת הגירויים והעושר החומרי מבלבלת הורים וילדים כאחד. משפט אחד שאמר רבי שמעון הספר (רב חכמה, רב נעימות הליכות, רב חריצות, רב מקצועיות בעיצוב שיער, רב ידע בחופשות בחו"ל ועוד) לבנו שהתלונן שיש לו למחרת שני מבחנים להתכונן אליהם באותו היום, מגלגל בתוכו את עיקרי תורת החינוך ההורי כולה: "אין מה לעשות, זו המציאות, תתמודד, יש לך את היכולת, אני סומך עליך!"

התמודדות, קבלת המציאות, הבעת אמונה, חיזוק, "תמיכה מרחוק" סה, זו!

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלאג

שני שוטרים מתקשרים לתחנה ומבקשים לדבר עם המפקד. השוטרים מספרים לו- "נכנסנו לדירה ונראה שהאישה ירתה בבעלה כי דרך "על הרטוב" באמצע הניקיונות. "ועצרתם אותה"? שואל המפקד. "עדיין לא", ענו השוטרים, "הרצפה עדיין רטובה".

גבר נכנס לבית קפה, ניגש אל הבר והזמין בירה. "בוודאי, אדוני, זה יעלה לך אגורה." "אגורה???" קרא האיש בתדהמה. הוא הציץ בתפריט ושאל: "וכמה בשביל סטייק עסיסי ובקבוק יין נחמד?" "שקל", ענה הברמן. "שקל???" קרא האיש בתדהמה, "איפה הבן אדם שמחזיק את המקום הזה?" הברמן ענה: "למעלה, עם אשתי." "מה הוא עושה למעלה עם אשתי?", שאל האיש. הרבמן ענה: "בדיוק מה שאני עושה לעסק שלו כאן למטה".

מלזיה,
מדינה שלא הצליחה למצוא
מטוס עם 298 נוסעים,
מחפשת 2 סוכני מוסד...
שיהיה להם בהצלחה!

Technically, Moses
was the first person
with a tablet
downloading data
from the cloud

תרבות, אירועים ואנשים... / איריס רפאלי

בחודש אפריל היה רצף אירועים של זיכרון, כאב ושמחה. לוח הזמנים היה צפוף ותובעני ועמדנו בו בצורה מכובדת הודות לאותם מתנדבים שיצרו, תמכו ועבדו ימים ולילות על מנת ליצור תרבות, תוכן ואווירה שאנו גאים בה כל כך.

יום השואה

חברות הצוות המסורות שמכינות במלאכת מחשבת במשך כל השנה את הערב והמפגשים, שיהיו מדויקים, מעניינים ומחברים לקהילה - לנה נוימרק, סמדר בראון, טובה חגי, גילה מרוז

עיצוב פרחים - שלומית אלישב

בני/בנות י"ב, זאב שחורי, טובה דור, קרול רביד, גילה טוט, נעמי שחם, יעל אבריאלי

עדים שהתארחו אצלנו במועדון לחבר:

רון אריה (טוטו) מרמת השופט - ניצול שואה מילדי הונגריה

אליהו יקיר עין השופט - ילד שורד שואה

עדה כהן (דודתה של לנה נוימרק) - מסע בעקבות יהודית מהולנד

יום הזיכרון לחללי צה"ל

צוות - מרים לוי, מעיין ארז, יונת אבריאלי, חן מענית, בטי הורן

חיילות באנדרטה בהר הזיכרון: שחר קטן ושחף שמע

הר הזיכרון: אביגייל צרפתי, גבי פלג, הלל ירון, הדר חננאל, יעל אבריאלי, טובה דור

מוזיקה ושירה: יחיעם מרכס, אלי קליר, תמר חץ, עמית בן צבי, אריאל אמיר

מנחות: יונת אבריאלי ומיכל דור

סרטי וידאו: ראומה ריילינגר

יום העצמאות

צוות דרוור בקיש, גל אבריאלי, אורית אבריאלי, מור בקיש, נועה זינגר, רע פלג, מאי בנארי, שלומי, סהר אבריאלי

מנחים והעמדת קטעי קישור - מור בקיש, אורן זינגר, רע פלג, דני שמע, שלומי כהן, יותם שחורי.

דורית יערי, על התמונות של אשר בנארי, ששימשו למצגת פתיחה של הערב.

ריקוד ילדי גנים והורים - דפנה שרגאי וספי פלג

שירים - להקת הבית - גל אבריאלי, דרוור בקיש, יותם שחורי, מורן ירון

זמרים - קורן רביב, יניב סלע, זמר "הקסטות המזרחיות" איציק שיטרי

ריקוד זוגות כיריאוגרפיה של האחת ויחידה - רוני כלב ירון-והרקדנים - נועה זינגר, מיקי שמע, זיו פלד, יהונתן ב-צ, לירז

מענית, אורן זינגר, סהר אבריאלי, גילי שניידר (במבח"ית), דני שמע, מאי בנארי -

סרט "הרוסים" - בני גפן - הלל ירון, שחף דור, חן מענית

ושחקן הרכש - רן סולומון, הצלם - עפרי פלג סבלימינאל - טיבי, והצל - אורן זינגר - האדירים שהתעלו על המקור....

מרסיה שחורי - מלכת הבמה עם הגלים והדגלים שהקפיצה את כולם בצורה גאונית

יותם דינור וילון שחורי שערכו את טקס הנפת הדגל לראש התורן ופתחו לנו שער לחגיגות יום העצמאות

ברק גורן על אפיית העוגות המשובחות והטעימות, ולמיכל דור ותמר דור שעזרו בחיתוכן.

דני שמע ובני הנעורים שהכינו את כתובות האש הלוהטות נחשון שחם - שמאיר לנו את השמים כבר שנים עם זיקוקים מרהיבים

דני שמע, שלומי כהן, רועי שחורי שתפעלו את הבירה והאווירה

רוני זינגר - על ערמות הקש שתחמו את המועדון והיו לעזר רב בריד.

תודות לכל המתנדבים שבאו לעזור בסידור המועדון לערב - אסתי הזארי, יונת בן יוסף, אורי מאיר.

יריד יום העצמאות

מנהל היריד אורי חץ ששיפץ, צבע והשמיש את מרבית המתקנים ולצוות המדהים שלו: דניאל אופק, יניב סלע, מורן קבסה, תומר גרוס, אורי גבאי, אוריאלי בן צבי, יונתן בן צבי, אסף בר, גיא רענון, יוחאי רפאלי, זוהר ניב, חן מענית, לוטם בר, קובי לאי, רן סולומון, מורן פלד, ברק גורן, יורם לביא לכל המתנדבים שעזרו בחיסול דפנה בן דוד האמונה על התורניות הורים ליריד.

בכל ההפקות של החודש האחרון

תפאורה עוצבה ע"י דניאל לוי, כולל תליית תמונותיו של אורי רוסק שנתלו על קיר חדר האוכל לאחר פסח, לפי התכנון המקורי (ולא היה עיכוב של חודשיים, כפי שפורסם ב"בשער"). הגברה ותאורה בניצוחם של טיבי וניר מרקוביץ יחד עם כל צוות הנעורים: סהר אבריאלי, אייר אבריאלי, שחר תורן, גפן קליר, אדם טוט, ליאם האקט, אלרועי ברק, ותומר לביא ששבר את רגלו ואנו מאחלים לו שיחלים במהרה וישוב אלינו בכוחות מחודשים.

יש לציין את בני הנעורים וצוות הגברה ותאורה שלאחר ערב העצמאות במועדון לחבר, חיסלו את הציוד בצורה מופתית ביעילות וזריזות, שראויה לכל שבח והתפעלות.

לצוות המטבח שהכין כיבוד לאירועים עם כל הלב, לרונית זינגר שתמיד נחלצת לעזרתנו בכל דבר גם בשעות הלא קונבנציונאליות....

אירועים צפויים בחודש הקרוב:

חג שבועות - נשמח למתנדבים

25.5.18 - יום החברה - תשריינו את התאריך!

יום הזיכרון חלף לא מזמן, ובהקשר לכך החלטנו לצרף מאמר שכתב ארנה (ארנה זמיר) מתישהו בשנות ה-50 עם ההצעה להקים את פינת הזיכרון. לצערנו, איננו יודעים כיצד זה פורסם לחברים. בנוסף, מצורפות תמונות של פינת הזיכרון הראשונה משנות ה-60 והשניה, הנוכחית ללא התוספת של וילפריד / צוות הארכיון

יום הזיכרון לחברינו / ארנה זמיר שנות ה-50

חוג חברים אשר נתכנס על פי יוזמת המזכירות החברתית מציע לקיבוץ, לערוך בחודש מרס, ביום השנה של אותו יום שהמלחמה פגעה בפעם הראשונה בחברינו ובנו, יום זיכרון, אשר יהיה מוקדש לזכר החברים שנפלו במשך השנה ולהנצחת זיכרם. אנו מציעים להקדיש את היום הזה לכמה מפעלים:

1. יצירת פינת זיכרון בקרב הנקודה למקום בילוי יפה, אשר ישלב באופן טבעי עם חיי החברה (פרטים נמסרים בהצעה מפורטת). החברים יעבדו באותו היום שעתיים עד שלוש שעות לשם הכנת דרך, יישור השטח, נטיעת עצים, הקמת ספסלים כו'.
2. בערב אותו יום יתאסף הקיבוץ לאספת אזכרה אשר תוכן ע"י ועדת התרבות ושתסקור את כל מאורעות השנה האחרונה באופנים שונים ובתוך זה תכלול אזכרת כל החברים אשר אינם איתנו עוד.
3. אנו מציעים להתחיל מיד עם סדור ארכיון אישי של החברים האלה אשר ייכלל בארכיון הקיבוץ העתיד לקום. ההצעה היא לסדר תיק בצורה נאה לכל חבר שיכיל תיאור קצר של תולדות חייו, תמונות דקומנטים שונים וכד'...

במקרה שההצעה הזאת תתקבל, יש לקבוע את החברים שיטפלו בעריכת התיקים וכיו"ב את המסגרת להגשמת הרעיון. לפי הצעה זו צריכים להיות ביום הזיכרון לפחות התחלות של הארכיון הזה.

הצעה לפינת זיכרון

הרעיון הוא, ליצור מקום יפה לבילוי זמן, גם עם הילדים, אשר לא יהיה רחוק מהמשק, כדי שיוכל להשתלב לחיינו היומיומיים. יש לבחור מקום שממנו אפשר להשקיף על העמק ועל הישוב שלנו. ביום הזיכרון יוטעו עצים ושיהיה לפי התוכנית (אולי גן סלעים) אשר יקיפו מקום מיושר (טרסה) עם ספסלים נוחים ויפים. אולי יהיה אפשרי להקים פרגולה יפה עם עמודי אבן טבעית וקורות עץ. באחד העמודים או בתוך הסלע יקבע לוח שישי או מתכת עם שמות החברים ועם פסוק מתאים. יש להכין דרך נוחה, כך שמובטחים ביקורים של כל הגילים. פסל יפה או עתיקות או שיפורים אחרים יהפכו את המקום למקום נאה ותרבותי אשר הולם את מטרת יצירתו. ההצעות למקום הם:

1. לפני המערה הגדולה שמעל הנקודה.
 2. על הטרסה במרחק 50-70 מטר מעל הפשפש (מעל בתי הנוער בגובה בריכת המים).
 3. "המחצבה" בדרך ליער ולבית הקברות
- החברים מתבקשים לבקר במקומות האלה ולהציע גם הצעות נוספות.

לוח הזיכרון הראשון בפינת הזיכרון, שנות ה-60

לוח זכרון, צורה ראשונה, 1979. צילם: מאיר נהב

אנדרטת לוחות הנופלים פינת הזיכרון. אומן רודא ריילינגר

הר הזיכרון והמערה בה הוסתר לדי הקבוץ ב1948 בהזורע

השביל מתחת לגן הזיכרון עדין לא סלול. צילם: אשר בנארי

10 שאלות ותשובות עם אריאל לוקס

גיל: 72

מצב משפחתי: נשוי למריה + 3 בנות + 4 נכדות ו-2 נכדים.
מקצוע: פנסיונר. לפני כן במשך 19 שנה נהג משאית בפלסטופיל. כיום, לצד הפנסיה, נוסע מדי שבוע בימי שני מטעם מב"א לירושלים

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

עד גיל חברת הילדים לא זוכר כלום. מחברת הילדים יש לי זיכרונות רבים. זוכר את המשחקים הרבים ששיחקנו במגרש שבין בתי הילדים. בייחוד את משחק ההקפות בו כולם רצו שיונוס יהיה בקבוצה שלהם כי הוא קלט הכי טוב ביד ימין וגם הכה הכי רחוק את הכדור כשקבוצתו הייתה בבית. הייתה לו, ועדיין יש לו, יד חזקה...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

את השם "מנדלסון". לאחרונה בחרתי ללמוד היסטוריה אמריקאית באוניברסיטת חיפה ולפני כן, יחד עם בתי יסמין, ללמוד היסטוריה גרמנית במכללת תל-חי. במסגרת הלימודים מחפש לא פעם השלמות על אירועים, מקומות ואישים. כך חיפשתי מידע על משה מנדלסון - הסבא של המלחין המפורסם פליקס מנדלסון - שהיה פילוסוף והוגה דעות יהודי-גרמני ומאבות תנועת ההשכלה היהודית.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

פתרון תשבצים וקריאת ספרים. פותר תשבצים מעיתונים וגם קונה חוברות שכוללות תשבצים, תשבצים "רגילים" ותשבצי קוד [מה זה? הסבר מסובך...]. לא מסתדר עם תשבצי הגיון וגם לא פותר סודוקו. אוהב לעסוק בתחביב זה בשעות אחר הצהריים ובערב, כאשר מריה שותפה פעילה שלא פעם "גונבת" לי חוברות. בנוסף לתשבצים וספרים אני גם מגדל גינת ירק ומאד נהנה מזה.

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלז'ר")?

אוכל יותר מדי ובעיקר אוכל יותר מדי מתוק, וזה אסור לי כי אני על סכרת קלה. מנסה אמנם להקפיד על אכילה מבוקרת אבל לא פעם לא עומד בפיתוי, במיוחד כשמולי שוקולד ומרציפן. כבר קיבלתי אזהרה ממרוב דקל רופאת המשפחה שלנו. עובד על עצמי להתגבר על "חטא" זה אבל הפיתוי גדול...

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

במאצ'ו-פיצ'ו! לא הייתי שם, אבל זה נראה לי מקום מדהים. בכלל עדיין לא הגעתי בטיווליי בחו"ל לדרום אמריקה וזה מאוד מושך אותי. מקווה לעשות את זה בעתיד.

6 מהו הפיספוס שלך?

לאחר השירות הצבאי עלה בי רצון ללמוד לנגן על סקסופון ולצערי לא הגשמתו רצון זה. לא יודע למה, אולי פשוט התעצלתי וזה לא מספיק בער בי. אני מאוד אוהב להקשיב למוסיקה הקצבית האמריקאית עם סקסופונים וטרומבונים. מריה אומרת שעדיין לא מאוחר להגשים רצון זה. אולי.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

יחד עם מריה אנחנו רוצים להשלים הרבה טיולים בעולם. זו מטרה מספר אחד שלנו, כול זמן שעוד יכולים. בייחוד רוצים להגיע לדרום אמריקה, אלסקה וסקנדינביה. כרגע מתכננים, יחד עם אח של מריה, לנסוע לדרום אמריקה [ראו מאצ'ו-פיצ'ו-משאלה 5].

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

אני ומריה נחשבים ל"יקירי הגבעטרון" ומוזמנים להופעות סגורות בגבע שמתקיימות פעמיים בשנה. כמו כן מדי פעם משתתפים בערב שירה ב"יקב הגבעה". כל זאת בזכות קשר אמיץ שנוצר מאז מלחמת ששת הימים במשך 30 שנות מילואים משותפים שלי עם גדעון גוריון - הבמאי של הלהקה ומוותיקי חבריה - קשר שהתחזק עוד יותר לאחר 6 חודשים של שהות משותפת במילואים במלחמת יום כיפור ושהביא לידידות חמה שנמשכת עד היום ולקשר הדוק בין שתי המשפחות. מריה מוסיפה שחברות שכזו לא רואים הרבה בין גברים - חברות ברמה של טלפונים לפחות פעם בשבוע.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

עושה דברים מהר מדי. צריך לעצור את עצמי כי לא תמיד זה יוצא טוב. למשל, נוסע מהר מדי... [מריה מוסיפה שהיא לפעמים מעירה לו על כך במהלך הנסיעה אבל זה לא כול כך עוזר]. מחליט מהר מדי... חסר סבלנות להתנהלות איטית של אחרים. מה מריה אומרת על זה? התרגלה. [אני עוד זוכר את אריאל כנער בוגר במוסד שומריה רץ "מהר מדי" ומנצח את כולם בריצות מ-100 מטר ועד 1500].

10 משהו שמרגיז אותך ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

מרגיז ומעצבן: קטנוניות וחוסר פרגון. זה לא משהו אישי אלא באווירה הכללית. גם חוסר גמישות בכול מיני דברים. [בוחר שלא להביא דוגמאות].
אוהב: אולי בהפוך ממה שמרגיז אותי אני אוהב איך שהקבוץ בשנים האחרונות נפתח לרעיונות חדשים ואנשים חדשים ומורגש שישנה עשייה יפה בתרבות, חברה, טיולים וחוגים, מעבר למה שהיה בעבר. אני חושב שהשינוי שעשינו לפני כמה שנים בקבוץ בהחלט תרם לכך - פתח לאנשים את הראש.

תודה לאריאל על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.
 ראיון: דני נהב